

„...aby (kresťania) boli jedno...“^{*)}

– tieto slová, ktoré adresoval Ježiš Kristus svojmu a nášmu nebeskému Otcovi v tzv. veľkňazskej (arcipastierskej) modlitbe, iste patria k biblickým textom najčastejšie citovaným pri rôznych príležitostiach. Ježiš tu prosí za „ľudí, ktorých mu dal jeho Otec – Boh“; a my veríme, že sa to netýkalo iba tých, čo ho v tom čase obklopovali, ale aj jeho budúcich nasledovníkov, teda aj nás. Sú to známe slová: „*Otče svätý, zachovávaj ich vo svojom mene... **aby boli jedno**...“; „...**aby všetci boli jedno**, ako Ty, Otče, si vo mne a ja v Tebe, aby aj oni boli v nás...“ (J 17,11.21).*

Je to citát hojne (vhodne) používaný, ale občas i zneužívaný, ako si ukážeme.

Ak pozrieme do rôznych prekladov Písma, zistíme, že je tu vzácna zhoda (čo pri iných textoch zďaleka nie je samozrejmé): všetky slovenské a české preklady obsahujú zhodne: „aby boli (byli) **jedno**“, v nemeckých je „eins“, v anglických „one“.

Ale, čo to je, to „... aby boli jedno“? Treba slovu „jedno“ rozumieť ako základnej určitej číslovke, ktorej význam je „iba jeden, jediný“, alebo sa má toto slovo chápať vo význame „byť za jedno“ (teda jednotný, rovnakej alebo podobnej mienky, poprípade vôle)? Odpoveď je – myslím si: „aj – aj“:

1. Je iste správne Ježišove slová „...aby boli jedno“ chápať v zmysle „...aby boli za jedno“ (teda jednotní): na tomto princípe, pod známym heslom: „V podstatnom jednotu, v nepodstatnom láska“ funguje veľa kresťanských iniciatív, medzi nimi aj naša Aliancia.

2. Ježišove slová „...aby boli jedno“ však možno chápať aj v pravom zmysle týchto slov: teda byť jediným spoločenstvom – jednou cirkvou. A to sa opäť môže vysvetľovať dvojako:

a) V zmysle organizačného a vieroučného zjednotenia všetkých kresťanov – vytvorenia akejsi jedinej „svetovej (ekumenickej) cirkvi“. Také sú predstavy niektorých náboženských „globalizátorov“ (pardon: „ekumenizátorov“). Spomenuté heslo „o jednote a láske“ má u nich tento význam: „jednotou v podstatnom“ sa myslí jediná doktrína, čiže všetky dogmy lídra (ktorým je samozrejme najpočetnejšie konfesijné spoločenstvo) by mali prijať všetci „zjednotení kresťania“. „Láska v nepodstatnom“, to je pre nich „tolerovanie“ často aj tých najväčších nepravd, nezrovnalostí, s kresťanstvom absolútne nezlučiteľných (často pohanských) názorov a praxe nekresťanských náboženstiev.

b) Keď Ježiš vyslovoval slová „...aby boli jedno“, celkom určite nemal na mysli takúto „jednotnú cirkev“, ale niečo úplne iného. O tom si však niečo povieme až ku koncu tejto úvahy.

Teraz si všimnime tú – nazvime to – „globalizačnú jednotu“: Trendy zjednocovania sú dnes veľmi módné, a to v každej oblasti: politickej, economickej, vojenskej, ale aj v náboženskej. Ide o jeden z najväznejších javov týchto čias, a preto je o ňom treba hovoriť – i pri takejto príležitosti, ako je naše stretnutie.

^{*)} Zaujímavosťou o túto a príbuzné témy odkazujem na svoje knihy, najmä na „Fakty a úvahy O VIERE...“ Informácie o nej nájdete na tejto webovej stránke (na stranách CENNÍK a ANOTÁCIE).

Globalizácia ide pritom ruka v ruku so synkretizmom. Slovo „synkretizmus“ znamená totiž miešanie rôznorodých prvkov. A spojovať rôznorodé prvky, bez ich miešania nie je možné. Pritom sa vyžaduje, aby každý, najmä však ten menší, slabší, niečoho sa vzdal, a niečo prijal. Asi tak, ako to robili v staroveku Gréci, keď si na nimi obsadených územiach „vymieňali božstvá“ s tamojšími národmi.

Deje sa to v mene mnohými uctievanej „tolerancie“ (niektorí s určitou dávkou drzosti zneužívajú pre to dokonca i slovo „láska“). Ako sa to deje, alebo presnejšie: „za akú cenu sa to deje“ ukáže nasledujúci príklad:

Prof. dr. Tomáš Halík, prezident Českej kresťanskej akadémie, veľký „ekumenista“ (inak kňaz rímskej cirkvi) je autorom týchto „pozoruhodných“ viet: *„Musíme chápať vieru ako cestu, nie ako sumu statických právd, morálnych princípov, príkazov a zákazov. Kresťanstvo ako cesta je pre budúcnosť dôležitejšia než kresťanstvo ako náuka alebo inštitúcia... Kresťanstvo ako svetonázor sa stalo muzeálnym exponátom.“* Teda kresťanstvo – podľa tohoto údajne kresťanského kňaza – ako svetonázor (paradigma usmerňujúca náš život) patrí „do múzea“, nie sú nám potrebné jeho (statické) pravdy, morálne princípy a náuka; stačí, keď nám poslúži ako „cesta“, čiže prostriedok (k čomu má ten prostriedok poslúžiť, si ešte povieme).

Takto a podobne, veľmi často pod etiketou „ekuména“ (ekumenizmus), sa dejú pokusy o „demontáž“ kresťanstva. V mysli mnohých „ekumenizmus rovná sa synkretizmus“.

Synkretizmus nie je nič nové: bol problémom izraelského národa už v starozmluvnej dobe.

Boh dôrazne vystríha svoj vyvolený národ od takého zhubného „miešania“: *„Ja som Hospodin, ktorý som vás oddelil od týchto národov, ktoré vyhánam pred vás“ (3M 20, 24,23); „Oddelte sa od národov krajín a od cudzozemských žien!“ (Ezdr 10,11) „...nebudeš mať iných bohov okrem mňa!“ (2M 20,3) atď.*

So synkretizmom v rozličnej podobe bojovalo aj kresťanstvo, a to už od svojich prapočiatkov. Svedčia o tom napomenutia apoštola Pavla, jeho výstrahy pred miešaním sa – pred modlárstvom, „spoločenstvom svetla s tmou“ „cudzím jarmom“ atď. (*napr. v 1Kor 10,14.20.21; 2Kor 6,14-17; Ef 5,7.11 atď.*). Ale priam katastrofálnym obdobím z tohoto hľadiska boli pre kresťanstvo najmä 2. až 4. storočie nášho letopočtu. Vtedy došlo k tzv. „helenizácii“ kresťanstva. „Helenizácia“ je eufemistický výraz pre hrubý synkretizmus, deformáciu kresťanstva pohanstvom (najmä platonizmom).

A ako je to so synkretizmom v súčasnosti? Nikdy nebol tak aktuálny a rozšírený, ani tak „módny“ ako dnes. Slovo „globalizácia“ (čo znamená spájanie do celkov, čiže zlučovanie) je skloňované vo všetkých pádoch, niet spravodajskej relácie, v ktorej by sa opakované nevyskytlo. Ale ako som už naznačil, spájať, zlučovať nemožno bez „miešania rôznorodého“ – bez synkretizmu. Obrovský rozmach oboch týchto javov – globalizácie a synkretizmu – v našich časoch, napovedá že sa chystá „finále“. Veď sa o mocnej ríši zla a o veľkom odpadnutí sa píše vo viacerých proctvách – raz v náznakoch, metaforách, inokedy veľmi jasne, jednoznačne. (O tom však niečo neskôr).

Akýmsi „prototypom“ duchovného synkretizmu je hnutie **New Age** („Nový vek“), ktoré už zachvátilo takmer celý svet (aspoň ten „civilizovaný“). V učení New Age sa miešajú také rôznorodé (nezlučiteľné) prvky, ako je hinduizmus, budhizmus a iné (do-

konca primitívne animistické) pohanske náboženstvá na jednej strane, a vytrhnuté časti z kresťanského učenia na strane druhej. Tak napr. viera v karmu a reinkarnáciu, teihar-distický evolucionizmus a praktiky toho najhrubšieho okultizmu bývajú často „popre-tkávané“ kresťanskými symbolmi alebo vyjadrované kresťanskou terminológiou. (Zá-ujemcov o podrobnejšie informácie o hnutí New Age odkazujem na svoju knihu „**NO-VÝ VEK**“ **ALEBO KONIEC TOHOTO („STARÉHO“) VEKU?**).

Ale hnutie New Age zďaleka nie je jediným „moderným“ prejavom duchovného synkretizmu. Sú tu aj „jemnejšie“, nenápadnejšie (a preto možno i nebezpečnejšie) jeho formy. Patria sem, ako som už naznačil, niektoré formy „**ekumenizmu**“.

Samozrejme, že teraz nemám na mysli spoluprácu medzi jednotlivými kresťanskými spoločenstvami a jednotlivcami, či dokonca ich znášanlivosť, vzájomnú lásku. Mám na mysli niečo úplne iného:

Niektorí predstavitelia kléru, najmä papiánski ideológovia, hovoria o tzv. „malej eku-méne“ (je zameraná na kresťanské cirkvi) a o „veľkej ekuméne“ (tzv. „zblížovanie sa“ kresťanov s inými, nekresťanskými náboženstvami, napr. s islamom, hinduizmom a pod.). Medzi oboma „ekuménami“ je zásadný rozdiel:

„**Malá ekuména**“ je chápaná ako metóda „privádzania tzv. odlúčených bratov do lona pravej (rozumej papiánskej, t.j. rímskej) cirkvi“. Inými slovami: čo sa nepodarilo inkvizícií v dobe protireformácie, to sa má realizovať teraz pokojnou cestou, nenápad-ne, postupne.

„**Veľká ekuména**“ – to je zase „koketovanie“ s tzv. nekresťanskými „bratmi“ (po-hanmi i ateistami), pričom ide o ignorovanie mnohých jednoznačných výrokov Božie-ho slova – okrem iného napr. aj tohoto vyhlásenia nášho Pána: „**Ja som cesta i pravda i život. Nik neprichádza k Otcovi, ak len nie skrze mňa.**“ (J 14,6).

Pre ilustráciu pár príkladov:

1. Z tlače: „Dňa 11. 3. 1999 navštívil iránsky prezident Mohammed Chatami, ako ofi-ciálny hovorca 1,4 miliardy moslimov, pápeža Jána Pavla II... Behom tohoto stretnutia konštatovali, že „medzi kresťanstvom a islamom nie sú žiadne zásadné rozdiely“. (NZZ č.59).

2. Pápež Ján Pavol II. dvakrát (v r. 1986 a v januári 2002) zvolal do Assisi „predstavi-teľov všetkých náboženstiev sveta na spoločné modlitby“. Teda „kresťan“ zvolal pohanov, aby sa spolu modlili k svojim „bohom“, lebo bol presvedčený, že tieto modlitby „budú mať požehnaný vplyv na celé ľudstvo“. Pápež bol teda presvedčený, že modlitby k mod-lám sú účinné.

Prečítajme si však, čo o tom píše iný Pavel – apoštol, ktorého poveril apoštolátom oso-bne Boží Syn, Ježiš Kristus: „...*moji milovaní, strážte sa modlárstva... nechcem, aby ste mali spoločenstvo s démonmi. Nemôžete piť z kalicha Pánovho i z kalicha démonov, a nemôžete mať podiel na stole Pánovom i na stole démonov.*“ (1Kor 10,14.20.21); a na inom mieste: „...*aké spoločenstvo má svetlo s tmou? ...a aký podiel veriaci s neveriacim? Ako patrí k sebe chrám a modly? Ne'ahajte cudzie jarmo s neveriacimi!*“ (2Kor 6,14-16).

3. V susednej Českej republike sa konalo niečo podobné; išlo o tzv. „Fórum 2000“. V rámci tohoto „fóra“ sa 17.10.2001 konalo „multireligiózne zhromaždenie“ v katedrále sv. Víta. Do kresťanskej katedrály pozvali predstavitelia rímskej cirkvi predstavi-teľov po-hanských náboženstiev, aby tam vyzývali svoje „božstvá“.

Pritom je zaujímavé, že domáci („kresťanskí“) predstavitelia – už spomínaný prezident Českej kresťanskej akadémie prof. dr. T. Halík, ale aj kardinál M. Vlk – vo svojich preja-voch ani jeden-jediný raz nespomenuli meno Pána Ježiša Krista; zato však napr. hinduista Karan Singh z Indie sa veľmi odvážne priznal ku svojim pohanským božstvám, keď sa

modlil za „požehnanie Indrovo, Púšanovo, Tarkšjovo a Brhaspatio“ a konečne aj „najvyššieho, boha ohňa, vzduchu, slnka, mesiaca... (atď.) Šivu“; a svoj príhovor (modlitbu) zakončil taktó: „...vy všetci (bohovia) nám prineste požehnanie... Nech v mieri prebývajú bohovia, božská sila brahma a všetci ľudia.“

Natíska sa tu paralela s udalosťami, ktoré postihli izraelský národ v 2. stor. pr.n.l., keď Antiochos IV. Epifanés, v snahe urýchliť helenizáciu, najprv nahradil mojžišovský zákon profánnym, a neskôr aj chrám degradoval na akési „ekumenické bohoslužobné miesto“ (dal v ňom dokonca postaviť sochu „boha“ Dia).

Rozdiel však tu predsa len je: vtedy to vyvolalo všeobecný odpor, ktorý vyvrcholil povstaním (makabejskou vojnou); dnes sa to vo všeobecnosti prijíma pokojne, ako „samozrejmosť“. Ale ono to vlastne „samozrejmosťou“ vlastne je – pravda, iba z pohľadu napĺňania prorociev, týkajúcich sa posledných dní; tie totiž hovoria, mimo iného, o veľkom odpadnutí. A či môže byť väčšie odpadnutie, ako keď v kresťanskej krajine predstavitelia najpočetnejšej „kresťanskej“ cirkvi zrádzajú Krista tým, že ignorujú jeho jednoznačné (už tu citované) slová: „*Ja som cesta, i pravda, i život. Nikto neprichádza k Otcovi, ak len nie skrze mňa.*“ (J 14, 6). Ba ide tu dokonca o viac: ide tu o zradu nielen „cesty k Bohu“, ale samotného Boha – tým, že je tu spochybnený monoteizmus (najzákladnejšia doktrína, na ktorej stojí kresťanstvo, ale aj judaizmus a islam), že je tu spochybnená jedinečnosť, výlučnosť Boha, o ktorom čítame v SZ (v septuaginte), že je (On, a nikto iný!) PANTOKRATÓR (Vševládca), Boha, ktorého Jeho Syn nazýva jediným pravým (J 17,3); toho Boha, ktorý veľmi jasne hovorí – prikazuje, vystríha : „*Nebudeš mať iných bohov okrem mňa!*“ (5M 5,7).

Dovoľte ešte **pár „adventných“ úvah**. Budú sa, pravda, týkať „druhého adventu“, teda doby čakania na druhý príchod Pánov. Je iste trúfalosťou, ak si ľudia dovoľujú vypočítavať čas príchodu Pána. Pritom nezáleží na tom, či to robia „s presnosťou“ na deň, rok alebo generáciu. Ale rovnako je pochabé, nezodpovedné a nebiblické ignorovať slová Pána, ktorými nás upozorňuje na „znamenia“ jeho blízkeho príchodu: „*Od figovníka sa naučte podobenstvo: Keď jeho ratolesť mladne a vyháňa lístie, viete, že leto je blízko. Tak aj vy, keď uvidíte toto všetko* (t.j. známky posledných dní, o ktorých predtým hovoril) *vezďte, že je* (príchod Božieho Syna) *blízko, pred dvermi.*“ (Mt 24,32.33).

To „lístie figovníka“ je tu. Spomeňme aspoň: 1. všeobecné odpadnutie (2Tes 2,1.3; 1Tim 4,1) – nikdy v histórii nebolo také odpadnutie od Boha ako dnes, 2. Zvestuje sa evanjelium všetkým národom (Mt 24,14) – nikdy v histórii neboli na to technické podmienky iba dnes, 3. Splnenie Božieho zaslúbenia o tom, že zhromaždí svoj národ zo všetkých krajín a privedie ho na jeho pôdu (Ez 36, 24) – po dvoch tisícročiach sa v r. 1948 splnila aj táto podmienka, 4. Sformovanie „šeliem“, ktoré majú zohrať v jednom z posledných dejstiev sveta dôležitú rolu, a to „šelmy z mora“ (Zj 13,1-10), t.j. náboženskej, resp. ideologickej veľmoci a „šelmy zo zeme“ (Zj 13, 11-18), t.j. politickej svetovládnej supervelmoci.

Z hľadiska toho, o čom teraz uvažujeme, treba si všimnúť najmä bod č. 4:

Spolu so snahami o politickú, ekonomickú a vojenskú „globalizáciu“ ide ruka v ruku aj nové zlučovanie politicko-náboženskej moci – zárodku ideologického základu nového svetového poriadku. Nová „svetová ekumenická cirkev“, ktorá sa v zákulisí formuje, je jednou z hlavných podporných štruktúr nadchádzajúcej svetovej vlády. Jej konečným cieľom je pohltie všetkých náboženstiev, vytvorenie moci, ktorá nepripustí žiaden odpor, žiadnu „úchyľku“.

Ján v *Zjavení* líči vzostup a pád tohoto náboženského odpadlívca ako „Veľký Babylon, matku smilníc (mater neviestok)“ (*Zj 17*).

Dosiaľ vo všetkých veľkých diskusiách o „jednote cirkví“ bol všeobecný súhlas, že „lídom“ tejto „svetovej cirkvi“ bude rímska cirkev na čele s pápežom – teda Rím: „...*sedem hláv je sedem pahorkov, na ktorých žena (smilnica, „neviestka“, čiže prostitútku) sedí...*“ (*Zj 17,9*) – celkom jasne hovorí proroctvo (a ako je známe, Rím leží na siedmich pahorkoch). Takmer 500 rokov po reformácii plánujú niektorí predstavitelia protestantských cirkví „zmierenie s Rómom“, zjednotenie s cirkvou, proti dogmám a praktikám ktorej vystúpili ich predkovia; pritom rímska cirkev stále odmieta priznať akékoľvek doktrínálne omyly alebo chyby, ktoré vyprovokovali reformáciu!

Katolícky spisovateľ Malachi Martin, autor knihy „Kľúče tejto krvi“, dlhoročný pozorovateľ vo Vatikáne poukazuje na skutočnosť, že katolicizmus sa odpútava od niektorých svojich doktrín a prijíma mnoho z teológie New Age. O budúcom „superštáte“ Martin hovorí: „Bude zahŕňať všetky krajiny, na ktorých sa rozprestierala staroveká Rímska ríša, ale náboženstvom tam nebude kresťanstvo či katolíctvo, budhizmus, islam, hinduizmus ani iné dnes nám známe náboženstvo. Už teraz má svoje vlastné náboženstvo, ak ho tak chceme nazývať. Menuje sa New Age... V týchto chvíľach hnutie New Age ovplyvňuje našu súčasnú politiku.“ (Pozn.: Za povšimnutie stojí, že protibiblická evolučná teória pevne zakotvila nielen v učení New Age, ale aj v oficiálnom učení dnešnej rímskej cirkvi).

Biblia líči odpadlívku cirkiev posledných dní ako výbojnú náboženskú mocnosť, ktorá vytvorí spojenectvo s Antikristom, aby získala svetovú moc. Mnoho cirkví je dnes zapletené do projektov New Age, ktoré obsahujú aj plán na dosiahnutie náboženskej jednoty, ako súčasť nového svetového poriadku. Skrátka – „formuje sa morská šelma“, či vlastne už je sformovaná, už iba čaká kým jej zosilnejú zuby a pazúry. Podobne je to aj so „šelmou zo zeme“ – svetovládnu politickou mocou.

Ako je takmer isté, že budúca zjednotená Európa je v proroctvách predpovedanou svetovládnu „Rímskou ríšou“ (šelmou zo zeme), tak synkretický hybrid náboženstiev „nového veku“ pod vedením „náboženského Ríma“ (budúce „svetové náboženstvo“) je onou spomínanou „šelmou z mora“; tieto šelmy majú v záverečnom dejstve tohoto veku zohrať svoju smutnú úlohu „v úzkej spolupráci“.

Úzky vzťah medzi týmito šelmami už dnes vyjadruje napr. symbol „zjednenej Európy“ – vlajka EÚ s dvanástimi hviezdami na modrom poli. Nemá to nič spoločného s počtom štátov EÚ, je to symbol Márie.

V tejto súvislosti by našej pozornosti nemali uniknúť nasledovné fakty:

V severnom Taliansku na hore Serenissima je 20 m vysoká socha Madony, ktorá nesie meno „Naša milá pani a vládkyňa Európy“.

Rímska cirkev vidí v Márii biblickú postavu „ženy odetej slnkom“ s vencom z 12 hviezd (*Zj 12,1*). Pápež Ján Pavol II. povedal: „Obráťme preto znova svoj pohľad k matke Vykupiteľke sveta.“⁹ odetej slnkom“.

Pre ctiteľov Márie je jej farbou modrá.

Teda európska vlajka vyjadruje, že Mária (ktorú rímska cirkev nazýva „vykupiteľkou sveta“ a „kráľovnou nebies“) je „vládkyňou Európy“. Čo o týchto veciach hovorí Písmo?

⁹ Všimnite si, kto je pre pápeža Vykupiteľom (resp. „Vykupiteľkou“) sveta; a porovnajte si to s tým, čo o Vykupiteľovi (Mesiasovi, Spasiteľovi) sveta hovorí Božie slovo.

Vo svojom „otvorenom liste“ zboru v Tyatrách Pán hovorí: „...*mám proti tebe, že trpíš ženu Jezábel, ktorá hovorí o sebe, že je prorokyňou, a pritom učí a zvädza mojich služobníkov... Dal som jej čas, aby sa kajala, ale ona sa zo svojho smilstva (čiže z nevernosti voči pravému Bohu a z falšovania Jeho slova – pozn. M.B.B.) kajat' nechce.*“ (Zj 2,20-21).

Väčšina exegetov sa zhoduje v tom, že onou „ženou Jezábel“ je prorocky označená epocha pápežstva so svojím učením, ktoré odporuje Písmu (mimo iného v tom, že uctieva „*kráľovnú nebies*“).

Pýtam sa: Naplňajú spomínaní „ekumenisti“ Ježišovu túžbu, aby tí, ktorých mu dal Otec, „boli jedno“? Samozrejme, že nie: dokazujú to aj slová, ktorými Ježiš končí túto svoju prosbu za jednotu: „...*aby boli v nás!*“ – teda nie „za každú cenu jedno“, ale jedno v nebeskom Otcovi a v Kristu – v Božej Pravde. Božie slovo opakovane zdôrazňuje potrebu poznať *jediného pravého Boha (J 17,3)* i poznať Jeho Pravdu, byť verným svojmu Bohu a plniť Jeho vôľu, vystríha pred duchovným smilstvom – to po prvé.

A po druhé: Tú prosbu Božieho Syna, „...aby boli jedno“, jeho Otec dávno vypočul a prostredníctvom svojho Ducha splnil. A toto je aj odpoveď na otázku z úvodu úvahy – či totiž Ježiš Kristus prosil svojho Otca o to, aby Cirkev bola jedna, iba jediná: Áno, chcel to, a uskutočnilo sa to (!) – **už zhruba dve tisícročia tu existuje jedna Cirkev Kristova** (jeho Telo). Je tu, pravda, aj množstvo ľudských organizácií, nazývaných tiež cirkvami, ale to je iná vec. **Cirkev Kristova len jedna**, ona nekopíruje hranice jednotlivých konfesíí, denominácií, ale ich „prekračuje“, a spája „v jedno“ tých ich členov, ktorí sa stali naozajstnými deťmi Božími (v zmysle *J 1,12 a R 8,14*), a to napriek tomu, že ich možno cirkevní matrikári zapísali do odlišných „zoznamov členov cirkvi“.

M. B. Benjan

Darček pre Vás:

Desiatky publikácií zadarmo

Radi by sme Vás upozornili, že teraz máte možnosť si pozrieť a gratis („free“) stiahnuť desiatky dokumentov v elektronickej podobe – vo formáte **PPS** („prezentácie“) a v **PDF** (články, fakty, úvahy). Stačí jednoducho kliknúť na názov zvoleného dokumentu v zozname, ktorý nájdete po zvolení voľby „**mimoknižné publikácie**“ (v sekcii „**Prejsť na:**“) na web-stránke:

www.knihy-benjan.sk

Ide o originálne publikácie s mnohými (často málo známymi) *faktami o pravde, poznávaní, ale aj o lži, podvádzaní a manipulovaní; o vede a viere; s faktami a úvahami o svete, o Bohu, ale i o Vás.* V mnohých pps dokumentoch („prezentáciách“) tiež nájdete *unikátne fotografie a krásne melódie.*

Okrem toho na tejto web-stránke nájdete **PONUKU KNÍH**, kde je vyše 20 titulov, ktoré si môžete objednať a ktoré nikde okrem u nás (a v internetovom kníhkupectve MARTINUS.sk) nedostanete. O knihách si tu môžete prečítať podrobné informácie – nielen o ich rozsahu, formáte, cene a špeciálnych zľavách, ale aj o ich obsahu (t.j. anotácie); z niektorých z nich sú dokonca k dispozícii aj ukážky (úryvky).

(Pozn.: ak ste túto informáciu dostali e-mailom, nemusíte otvárať váš prehliadač, stačí jednoducho kliknúť na tu uvedenú webovú adresu, t.j. na: www.knihy-benjan.sk).

So srdečným pozdravom

MBKB

mb@knihy-benjan.sk